

*Віталій Олександрович Ушинський,
здобувач Науково-дослідного інституту
інтелектуальної власності НАПрН України*

ВПЛИВ РЕФОРМИ ВІТЧИЗНЯНОГО АВТОРСЬКО-ПРАВОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА НА РОЗВИТОК ВИДАВНИЧОЇ СФЕРИ В УКРАЇНІ

Постановка проблеми. Технологічний розвиток суспільства напряму впливає на сферу інтелектуальної власності, адже породжує нові підходи у створенні, виробництві, використанні, розповсюдженні об'єктів права інтелектуальної власності, серед яких об'єкти авторського права посідають чи не основне місце. Ця ситуація є характерною для країн розвинутого світу, серед яких Європейський Союз (далі – ЄС) як регіональне об'єднання виконує провідну роль, особливо на нашому континенті. Україна, яка нарешті досягла набуття повної чинності Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода про асоціацію), отримала внаслідок цього не лише зону вільної торгівлі, а й створила умови для підвищення рівня та якісного правового регулювання суспільних відносин у будь-яких їх сферах, зокрема й інтелектуальної власності, оскільки її вплив на інформаційний, технологічний, інноваційний, економічний, культурний розвиток важко переоцінити. Недаремно ЄС обрав цю сферу для внутрішньої гармонізації, розуміючи її важливість та значення для розвитку Європейських Спільнот загалом. Наявність гармонізованої правової основи у питаннях інтелектуальної власності загалом та авторського права зокрема сприяє не лише підвищенню правової надійності та наданню вищого ступеня захисту інтелектуальної власності, а й призводить до зростання інвестицій у творчу та інноваційну діяльність, впливає на розвиток мережових структур, що обумовлює, зі свого боку, розвиток європейської промисловості та інформаційних технологій. Для України, яка намагається вибудувати сильну економіку, підвищити привабливість для інвестицій та здійснення реальних кроків в інноваційному поступі, питання інтелектуальної власності, зокрема й авторського права та суміжних прав, мають особливу актуальність. Адже авторсько-правова галузь впливає на культурний розвиток української нації завдяки низці важелів і механізмів. Істотний вплив вона здійснює й на видавничу діяльність.

Аналіз останніх досліджень та публікацій, у яких започатковано розв'язання проблеми авторсько-правового регулювання та його удосконалення в процесі імплементації європейських стандартів, підвищення рівня правової охорони та захисту авторських прав як складової прав інтелектуальної власності, дає підстави стверджувати, що, незважаючи на численні публікації, у цій сфері все ще залишається значний спектр правових проблем поза межами фундаментальних академічних досліджень, особливо в частині захисту авторських прав у видавничій діяльності.

Так, аналіз досліджень представників цивільно-правової науки з цієї проблематики дає змогу стверджувати, що основна увага приділяється питанням правової охорони чи захисту авторських прав загалом. На підтвердження можна навести праці Р. Еннана, А. Кодинця, А. Комзюка, Н. Кузнецової, В. Луця, Л. Майданик, І. Спасибо-Фатєєвої, Р. Стефанчука, Г. Ульянової, О. Харитоновой та ін. Такий же висновок можна зробити й із аналізу досліджень, безпосередньо здійснюваних у сфері права інтелектуальної власності, зокрема Ю. Капіци, Н. Мироненко, О. Орлюк, С. Ступака, А. Штефан, О. Штефан та ін. Натомість поза увагою залишаються питання охорони й захисту авторських прав у видавничій діяльності, хоча цей аспект напряму впливає на розвиток видавничої галузі в Україні.

Метою статті є комплексне дослідження питань реформування авторсько-правового законодавства в процесі імплементації європейських стандартів та його впливу на розвиток видавничої сфери в Україні.

Варто зазначити, що методологічну основу, на яку спирався автор при написанні статті, становить комплекс загальнонаукових і спеціальних методів та засобів наукового дослідження. В осно-

ві дослідження лежить загальнонауковий діалектичний метод пізнання, який дав змогу виконати наукові завдання, необхідні для розкриття мети дослідження, в єдності їх соціального змісту та юридичної форми. Також у процесі дослідження у комплексі використовувалися системно-структурний, порівняльно-правовий, формально-юридичний методи, методи аналізу та синтезу. У взаємозв'язку із правовими нормами і принципами, залежно від динаміки і статичності правової матерії, використана методологія дала можливість досягти поставленої мети.

Основні результати дослідження. Аналіз статистичних даних засвідчує, що з 2017 р. спостерігається тенденція поступового збільшення друкованої видавничої продукції після тривалої економічної та фінансової кризи, що призвела до закриття багатьох вітчизняних видавництв, істотного зменшення випусків та тиражів, падіння попиту на друковану продукцію. За підсумками 2017 р. в Україні було випущено 22 047 видань книг та брошур загальним накладом 45 127,2 тисяч примірників [1]. Серед них наукові видання – 4 484 загальним накладом 1 271,3 тисяч примірників; науково-популярні видання – 1 600 загальним накладом 2 501,2 тисяч примірників; нормативні та виробничо-практичні видання – 565, офіційні видання – 660, громадсько-політичні видання – 115; навчальні та методичні видання – 7 107 загальним накладом 24 398,2 тисяч примірників; літературно-художні видання – 4 327 загальним накладом 7 021 тисяч примірників; видання для дітей та юнацтва – 1 839 загальним накладом 5 249,7 тисяч примірників; довідкові видання – 377; інформаційні видання – 8; видання для видавців та книгорозповсюджувачів – 4; бібліографічні видання – 161; видання для організації дозвілля – 333 тощо.

У 2016 р. 69,9% від загальної кількості назв випущено українською мовою – 14 900 друкованих одиниць та 69,4% загального тиражу книг. Порівнюючи дані за останні 5 років, назв книг українською вийшло на 8,8% менше, тоді як наклади зросли на 7,7%. Тим часом за цей самий період назв книг російською мовою вийшло на 48,1% менше, а наклади зменшилися на 54,17% [6]. Аналогічний розподіл спостерігається у першому півріччі 2017 р.: українською мовою книг випущено більше (5 566 друкованих одиниць загальним тиражем 9 442,5 тисяч примірників), тоді як назви й наклади російською мовою продовжують скорочуватися. Книжкової продукції, надрукованої іноземними мовами, минулого року найбільше випущено: англійською (514 назв накладом 1 193,8 тисяч примірників), німецькою (70 назв накладом 329,2 тисяч примірників), румунською (65 назв накладом 92,9 тисяч примірників), угорською (36 назв накладом 16,8 тисяч примірників), польською (30 назв накладом 23,1 тисяч примірників), французькою (26 назв 57,6 тисяч примірників) тощо. При цьому варто відзначити суттєве збільшення перекладних видань: у 2016 р. видруковано більше на 625 друкованих одиниць (37,8%) та на 3213,3 тисяч примірників (63%), ця тенденція зберігається у 2017 р. Це зумовлене передусім активністю українських видавців за кордоном, відвідуванням іноземних ярмарків і поглибленням співпраці з іноземними гравцями [6].

Наведені показники разом із сукупністю інших даних засвідчують, що вітчизняна видавнича галузь все ще перебуває у складному стані, що обумовлюється низкою об'єктивних та суб'єктивних факторів. Істотну роль у її відродженні та активному розвитку має відігравати держава, вибудовуючи відповідну політику з позицій створення економічних та фінансових умов, сприятливих для культурного розвитку української нації, популяризації галузі, захисту бібліотечної справи тощо. Значна роль у цьому процесі відводиться й правам інтелектуальної власності. Адже навіть із наведених вище статистичних даних можна оцінити ті проблеми, які мають розв'язувати видавництва в Україні – від дотримання авторських прав самих творців, захисту майнових прав на твори, що їм передаються авторами, до пошуку коштів на придбання авторських прав для перекладних видань тощо.

У цьому сенсі багато сподівань видавнича галузь покладає на реформування національної сфери інтелектуальної власності, де реформування авторсько-правового законодавства посідає істотне місце. Цей процес здійснюється з урахуванням вимог Угоди про асоціацію, внаслідок підписання та ратифікації якої перед Україною поставлено завдання впровадити європейські стандарти у цій сфері в національне законодавство та правозастосування. Це матиме позитивні наслідки для видавничої галузі, адже в багатьох європейських країнах напрацьовано економічні та маркетингові моделі щодо стандартів і потреб суспільства у видавничій продукції. Від держави вимагають створення належних умов для розвитку цього бізнесу.

В Україні питання регулювання прав інтелектуальної власності у видавничій діяльності регулюються на підставі Цивільного кодексу України (книга IV «Право інтелектуальної власності» та глава 75 «Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності») [9], спеціального законодавства у сфері інтелектуальної власності, передусім Закону України від 23 грудня 1993 р. № 3792-XII «Про авторське право і суміжні права» у редакції Закону від 11 липня 2001 р. № 2627-III [3], зокрема з урахуванням змін, внесених до нього Законом України від 23 березня 2017 р. № 1977-VIII «Про державну підтримку кінематографії в Україні» [4], а також спеціального законодавства у сфері видавничої діяльності, зокрема Закону України від 5 червня 1997 р. № 318/97-ВР «Про видавничу справу» (далі – Закон) [2].

Серед прав, якими наділений видавець, що обумовлюються специфікою видавничої діяльності, чинне законодавство виокремлює такі: формувати власну видавничу програму, визначати масштаби і тематичну спрямованість своєї діяльності; використовувати випущену за власною видавничою програмою видавничу продукцію для забезпечення статутної діяльності; розповсюджувати її самостійно або користуватися послугами іншого розповсюджувача; випускати у світ як обнародовані, так і необнародовані твори науки, літератури і мистецтва незалежно від їх призначення, жанру, обсягу, а також способу відтворення, виражені в письмовій чи будь-якій іншій формі, набувати невиключних або виключних майнових прав на них; приймати від юридичних і фізичних осіб замовлення на підготовку і випуск у світ видань, надавати їм редакційно-видавничі та інші послуги відповідно до профілю своєї діяльності; висувати у встановленому порядку видані видавцем твори науки, літератури і мистецтва на здобуття державних, громадських, міжнародних премій; установлювати творчі та виробничі відносини, культурні зв'язки з видавцями інших держав; брати участь у роботі міжнародних організацій видавців, представляти свою видавничу продукцію на національних і міжнародних конкурсах, виставках, ярмарках (ст. 20 Закону). Як видно з наведеного переліку, значна частка цих прав пов'язана зі сферою інтелектуальної власності.

У цьому сенсі особливого значення набуває міжнародна практика та європейське законодавство, що здійснюють прямий вплив на розвиток авторсько-правового середовища України. Особлива увага має відводитися при цьому Угоді про асоціацію, а також в частині захисту авторських прав – Угоді про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності. Слід зауважити, що у грудні 1996 р. на дипломатичній конференції під егідою Всесвітньої організації інтелектуальної власності (далі – ВОІВ) було прийнято два нових договори, а саме Договір ВОІВ про авторське право та Договір ВОІВ про виконання та фонограми, які напряму впливають на захист прав авторів, виконавців та виробників фонограм. Завдяки цим договорам авторсько-правовий захист був піднятий на сучасний міжнародний рівень, аби відповідати потребам та викликам інформаційного розвитку. З моменту підписання цих договорів держави – члени ВОІВ почали вживати активно заходів, аби їх ратифікувати та запровадити у своїх національних правових системах сучасні засоби захисту авторських прав творців, враховуючи запровадження цифрової економіки, не допускати контрафакт та боротися з піратством на світовому рівні.

Активну діяльність у напрямі авторсько-правової охорони й захисту провадить і ЄС. Передусім слід назвати Директиву 2001/29/ЄС Європейського парламенту та Ради від 22 травня 2001 р. про гармонізацію певних аспектів авторського права та суміжних прав в інформаційному суспільстві [11]. У Директиві визнається, що «сувора ефективна система захисту авторського права та суміжних прав є одним із основних знарядь забезпечення європейської культурної творчості та вироблення необхідних ресурсів та для гарантування авторам і виконавцям незалежності та гідності» (п. 11). Автори Директиви наголошують на тому, що має бути гарантовано справедливий баланс між правами та інтересами різних категорій суб'єктів права, а також між різними категоріями суб'єктів права та користувачів захищених об'єктів. Існуючі винятки та обмеження щодо прав, передбачених у державах-членах, мають бути переоцінені у світлі прогресу, досягнутого в галузі електроніки (п. 31). Звичайно, передбачаючи те, що національні законодавства містять істотні розбіжності в окремих аспектах авторсько-правового регулювання, допускається, що «держави-члени можуть передбачати виняток або обмеження на користь певних неприбуткових закладів, таких як бібліотеки з публічним доступом та аналогічні заклади, а також архіви. Проте зазначений виняток або обмеження повинні обмежуватися низкою конкретних випадків, у яких застосовуєть-

ся право на відтворення. Такий виняток або обмеження не повинні застосовуватися до випадків використання, що здійснюються в контексті передачі в оперативному режимі захищених творів або інших захищених об'єктів» (п. 40). При цьому також передбачається, що «за застосування винятку або обмеження з некомерційною освітньою та науково-дослідною метою, у тому числі з метою дистанційної освіти, некомерційний характер відповідної діяльності повинен визначатися цією діяльністю як такою. Організаційна структура та засоби фінансування відповідного закладу не є вирішальними факторами у цьому відношенні» (п. 42). Як вбачається, наведені вище положення преамбули Директиви здійснюють прямий вплив на видавничу галузь будь-якої держави – члена ЄС. Мають вони вплив і на українську видавничу галузь, враховуючи, що ці стандарти мають впроваджуватися у національне правове поле. Водночас автори Директиви виходять із примату підходів та принципів Бернської конвенції, визнаючи, зокрема, те, що «держави-члени передбачають, що авторам належить стосовно оригіналу своїх творів або їхніх копій виключне право дозволяти або забороняти будь-яку форму розповсюдження серед публіки як способом продажу, так і будь-яким іншим способом» (ч. 1 ст. 4 Директиви) [11].

Зі свого боку у Директиві 2001/84/ЄС від 27 вересня 2001 р. про право слідування на користь автора оригінального твору мистецтва визнано, що «право слідування у сфері авторського права є таким, що не може передаватися та відчужуватися, та правом, яким користується автор оригінального твору образотворчого мистецтва та скульптури, що задовольняє економічний інтерес в разі подальших перепродажів твору» [12]. Звичайно, для видавничої діяльності ці положення мають опосередкований характер, але вони демонструють загальні європейські тенденції щодо визнання та змісту авторських та суміжних прав.

Окреме місце серед актів європейського законодавства у сфері інтелектуальної власності посідає Директива 2004/48/ЄС Європейського парламенту та Ради від 29 квітня 2004 р. про забезпечення дотримання прав інтелектуальної власності (текст, що стосується єдиного економічного простору). Згідно з нею «держави-члени визначають заходи, процедури та засоби, які є необхідні аби гарантувати дотримання прав інтелектуальної власності, що охоплюються цією Директивою. Зазначені заходи, процедури та засоби мають бути справедливими та неупередженими, не повинні бути без необхідності складними або обтяжливими, або обумовлювати невідповідні строки чи необхідність зволікання. Зазначені заходи, процедури та засоби мають також бути ефективними, пропорційними та переконливими і застосовуватися в такий спосіб, аби не виникали перешкоди для законної торгівлі та передбачалися гарантії проти зловживання ними» [10]. Саме на таких підходах та принципах, що багато в чому відповідають духу Угоди ТРІПС [8], розбудовується національне законодавство держав – членів ЄС та асоційованих держав у частині удосконалення захисту авторських прав. Ці положення мають вплив і на видавничу сферу.

Істотний вплив на розвиток видавничої галузі набула й Директива 2006/116/ЄС Європейського парламенту та Ради від 12 грудня 2006 р. про гармонізацію строку охорони авторського права і деяких суміжних прав (кодифікований варіант). Адже саме нею було переглянуто у бік збільшення та деталізації строки правової охорони творів. Розробниками було визнано, що «важливо встановити не лише строки охорони як такі, але й певні моменти, як дата, від якої обчислюється строк охорони» (п. 4). При цьому розробники наголосили на міркуваннях, що призвели до прийняття цієї Директиви: Мінімальний строк охорони, передбачений Бернською конвенцією, а саме строк життя автора і 50 років після його смерті, передбачався для охорони автора й двох перших поколінь його спадкоємців. Середня тривалість життя у Спільноті збільшилася настільки, що зазначена тривалість стає тепер недостатньою для покриття двох поколінь (п. 6) [13].

Низка статей Директиви 2006/116/ЄС, зокрема стосовно строку чинності авторського права (ст. 1), охорони раніше не опублікованих творів (ст. 4), критичних і наукових публікацій (ст. 5) відображена в Угоді про асоціацію [7].

Оцінюючи вплив європейського законодавства, слід погодитися з Ю. Капіцею, який підкреслює, що «для держав – членів ЄС гармонізація законодавства – це двосторонній процес із запозичення кращих норм національного законодавства на рівні актів ЄС та подальшої зміни національного законодавства відповідно до прийнятих інструментів наближення, участі країн у процесі підготовки та схвалення того чи іншого акта ЄС. Для асоційованих країн основне – приведення

національного законодавства у відповідність до обмеженої кількості актів ЄС з урахуванням їх тлумачення лише окремими рішеннями Суду Справедливості та розповсюдження на країну всього *aquis* при її входженні до ЄС» [5, с. 127].

Для України як асоційованого члена цей висновок набуває особливого значення. Він набуде реального впровадження у процесі імплементації положень європейського законодавства в авторсько-правову сферу на виконання положень Угоди про асоціацію. У цьому разі показовим є активна робота робочої групи при Комітеті з питань науки і освіти Верховної Ради України по доопрацюванню проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо врегулювання питань авторського права і суміжних прав» № 7539, внесенного Кабінетом Міністрів України.

Висновки. Технологічний розвиток суспільства напряму впливає на сферу інтелектуальної власності, адже породжує нові підходи у створенні, виробництві, використанні, розповсюдженні об'єктів права інтелектуальної власності, серед яких об'єкти авторського права посідають чи не основне місце. Ця ситуація є характерною для країн розвинутого світу, серед яких Європейський Союз як регіональне об'єднання виконує провідну роль, особливо на нашому континенті. Україна, в якій повної чинності набула Угода про асоціацію, отримала внаслідок цього не лише зону вільної торгівлі, а й створила умови для підвищення рівня та якісного правового регулювання суспільних відносин у будь-яких їх сферах.

Вплив сфери інтелектуальної власності на інформаційний, технологічний, інноваційний, економічний, культурний розвиток суспільства важко переоцінити. Авторсько-правова галузь впливає на культурний розвиток української нації завдяки цілому ряду важелів та механізмів. Істотний вплив вона здійснює й на видавничу діяльність. Вітчизняна видавнича галузь все ще перебуває у складному стані, що обумовлюється низкою об'єктивних та суб'єктивних факторів. Істотну роль у її відродженні та активному розвитку має відігравати держава, вибудовуючи відповідну політику з позицій створення економічних та фінансових умов, сприятливих для культурного розвитку української нації, популяризації галузі, захисту бібліотечної справи тощо. Значна роль у цьому процесі відводиться й правами інтелектуальної власності.

Для України як країни, що підписала та ратифікувала Угоду про асоціацію, на порядку денному стоїть імплементація положень Угоди та приведення національного авторсько-правового законодавства у відповідність до обмеженої кількості актів ЄС з урахуванням їх тлумачення лише окремими рішеннями Суду Справедливості та розповсюдження на країну всього *aquis* при її входженні до ЄС. При цьому сфера авторського та суміжних прав у ЄС є предметом постійної гармонізації, обумовленої намаганням покращити рівень правової охорони й захисту авторських та суміжних прав та створити правові механізми, що відповідають викликам технологічного, інформаційного суспільства.

Використані джерела

1. Випуск видавничої продукції в Україні в 2017 році: зведені адміністративні дані про випуск видавничої продукції [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://comin.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=141886&cat_id=34099.
2. Про видавничу справу : Закон України від 5 червня 1997 р. № 318/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/318/97-%D0%B2%D1%80/page>.
3. Про авторське право і суміжні права : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3792-XII у редакції Закону від 11 липня 2001 р. № 2627-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3792-12>.
4. Про державну підтримку кінематографії в Україні : Закон України від 23 березня 2017 р. № 1977-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1977-19>.
5. *Капіца Ю. М.* Авторське право і суміжні права в Європі : монографія / Ю. М. Капіца, С. К. Ступка, О. В. Жувака. К. : Логос, 2012. – 696 с.
6. Книговидавництво 2016–2017: лагідна українізація, азіотаж у перекладах [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://archive.chytomo.com/news/knigovidannya-2016-2017-lagidna-ukrainizaciya-azhiotazh-u-perekladah>.
7. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: ратифікована 16 вересня 2014 року Верховною Радою України та Європейським парламентом [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/984_011.
8. Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (Угода ТРІПС) від 15 квітня 1994 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/981_018.
9. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV (із змінами і доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

10. Corrigendum to Directive 2004/48/EC of the European Parliament and of the Council of 29 April 2004 on the enforcement of intellectual property rights (OJ L 157, 30.4.2004) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/LV/TXT/?uri=CELEX%3A32004L0048R%2801%29>.

11. Directive 2001/29/EC of the European Parliament and of the Council of 22 May 2001 on the harmonisation of certain aspects of copyright and related rights in the information society [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2001:167:0010:0019:EN:PDF>

12. Directive 2001/84/EC of the European Parliament and of the Council of 27 September 2001 on the resale right for the benefit of the author of an original work of art. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/GA/ALL/?uri=celex:32001L0084>.

13. Directive No. 2006/116/EC of the European Parliament and of the Council of 12 December 2006 on the Term of Protection of Copyright and Certain Related Rights (codified version) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.wipo.int/wipolex/en/details.jsp?id=6394>.

Ушинський В. О. Вплив реформи вітчизняного авторсько-правового законодавства на розвиток видавничої сфери в Україні

У статті розглядаються питання щодо реформування авторсько-правового законодавства в процесі імплементації європейських стандартів та його впливу на розвиток видавничої сфери в Україні.

Наголошено, що технологічний розвиток суспільства напряму впливає на сферу інтелектуальної власності, адже породжує нові підходи у створенні, виробництві, використанні, розповсюдженні об'єктів права інтелектуальної власності, серед яких об'єкти авторського права посідають чи не основне місце. Ця ситуація є характерною для країн розвинутого світу, серед яких Європейський Союз як регіональне об'єднання виконує провідну роль, особливо на нашому континенті. Україна, в якій повної чинності набула Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, отримала внаслідок цього не лише зону вільної торгівлі, а й створила умови для підвищення рівня та якісного правового регулювання суспільних відносин у будь-яких їх сферах.

Ключові слова: інтелектуальна власність, об'єкти авторського права, технологічний розвиток, видавнича сфера.

Ushinsky V. Influence of reform of home authorial-legal legislation on development of publishing sector in Ukraine

The article discusses issues concerning the reform of copyright law in the process of implementation of European standards and its impact on the development of the publishing sector in Ukraine.

Noted that the technological development of society directly affects the field of intellectual property, after all, require new approaches in the creation, production, use and distribution of intellectual property rights, including copyright is not the main place. This situation is typical for countries of the developed world, including the European Union as a regional Association plays a key role, especially on our continent. Ukraine, which entered into full force of the Association Agreement with the European Union, received as a result not just a free trade area, but also created conditions for improving the level and

The impact of intellectual property on information, technology, innovation, economic, and cultural development of society is difficult to overestimate. The copyright industry affects the cultural development of the Ukrainian nation through a variety of levers and mechanisms. Significant impact it is having on publishing. The domestic publishing industry is still in difficult condition that is caused by a number of objective and subjective factors. A significant role in its re-emergence and active development should the government play, building appropriate policies from the standpoint of economic and financial favourable conditions for the cultural development of the Ukrainian nation, promote the industry, protect librarianship. A significant role in this process is given and intellectual property rights.

Key words: intellectual property, copyright, technological development, publishing sphere.

УДК 340

Палмурза Калмурзаевич Хожбабеков,
стажер кафедры теории государства и права
Киевского национального университета
имени Тараса Шевченко,
кандидат юридических наук

ПРИОРИТЕТНАЯ РОЛЬ ПОЛИТИКО-ПРАВОВОЙ АНАЛИТИКИ В ГОСУДАРСТВЕННОМ СТРОИТЕЛЬСТВЕ

Говоря об аналитике вообще и о политико-правовой аналитике в частности, нельзя не затронуть некоторые термины, которые присутствуют в данной работе.

«Анализ политический» (*political analysis*, от греч. *analysis* – разложение, расчленение) – метод исследования политических процессов, фактов, явлений, ситуаций путем их расчленения на составные части в целях изучения их первопричин, источника развития, структуры, действующих